

EL VALLÉS

Setmanari autonomista

Preus de subscripció

ESpanya, trimestre, 1'50 Ptas.
 EXTRANGER, semestre, 4'50 »
 Número corrent, 15 céntims. Atrassat, 20 id.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Bletjós, 31. — GRANOLLERS

Anuncis y reclams, á preus convencionals.

No s'admeten escrits sense firma.

ELS ORIGINALS NO S' TORNEN

EL GRAN APLECH DE LA PROTESTA

El meeting del passat diumenge, per la seva serenitat, per el seu esperit catalá, ens ha impresionat fonament. D' ensá del magestuós moviment de la **Solidaritat Catalana** sembla talment que 'l nostre poble assimilantse totes les qualitats que 'ls nostres avant passats feren relluhir, torna á ferse digne del renom de que propis y extranys li donaven com á model de pobles seriosos y educats.

Si la triomfal transcendencia del meeting no vibrés encara en nostra pensa, com mágich y venturós ensomni ja dut á l' aspresa de la vida, potser ens atreviríem á dir, que mes que de la onada de la protesta alsada contra els governs suicides y egoistes, ens enorgullí la seriosa protesta, el despreci, contra els absolutistes rojos que confonent la llibertat ab el llibertinatje, baladrejen sa impotencia contra els contraris que aixequen una valla á ses concupiscencies. Allá comensárem, allá demostrarem esser catalans, fills d' aquella Catalunya quin nom encara es recorda com á mirall d' avens.

Hem d' anar aixís reconquerint les qualitats de la rassa catalana, trevalladora y culte; hem de formarnos altre cop, á cada embestida, mes respectuosos ab el pensar d' altri, mes enemichs de *juergues*, de *toros* y *bailaoras*; hem de tornarnos altra vegada mes amichs de lo de casa, de les costums catalanes deixant que, no á la violencia, (aixó may) sino per pobresa de medis se tombollin les exótiques coses que 'ns han malmés en part el nostre esser catalá.

Per aixó, devant de l' agullonada donada als intransigents lerrouxistes per aquell voleyar de mocadors, per aquells esclats d' aplaudiments en el meeting de protesta, no podém abstenirnos de manifestar el nostre pressentiment de que dintre de poch—tots plegats, blanchs y rojos—els catalans sabrém ser ben catalans.

NOTES AFRICANES

El Ferro-carril del Nort

El diumenge darrer al vespre, me trobava á la estació de Mollet, del ferrocarril Nort, á l' hora en que s' hi han de creuar tres trens. El que va amunt, el que va avall y el que fa 'l trajecte de Caldes á la dita estació de Mollet.

Vaig á descriure l' espectacle, que es interessant, encara que no sia nou, ja que altres vegades s' ha repetit y se repetirá.

Ab regularitat matemática, tots els trens duyen retrás. ¡No caldría sinó que anessin á l' hora!

Arriva primer el tren procedent de Vich. Orgullós d' haver salvat els mil trenca-colls del Congost, va tan enfurismat que no para fins al dret dels tinglados de la càrrega. Si algú vol baixar, ha de fer gimnassia y aprendre de camimar á les fosques. Les dones y criatures, que van ab algun home, son baixades á pes de brassos. Crits, xisclets y exclamacions á desdir.

La fosca es complerta. Allá al lluny, al peu de la estació, fan momarotes alguns llumets, que si eren escarni del *siglo de las luces*, son vergonya del sigle XX.

Arriva després el tren de Barcelona. Para al andén oposat, que no te surtida, si no es exposantse á atravessar pel dret, com així ho feren els que varen haver de baixar, ensopegant ab els rails, ab els terraplens, ab la gent que anaven y venfen y ab els dos trens, que comensaren á fer maniobres.

¿Pero que fa el tren de Caldes que no acaba d' arribar may? Els viatjers dels dos trens arribats, s' impacienten.—¿Que hem de fer aquí?—Que 'ns hi donareu sopar?—¿Encara no marxém?

El telegrafista ha rebut un *parte* de Caldes. —A Caldes no s' entenen, perquè essent la Cap-vuitada del Aplech, hi ha una gentada extraordinaria. Pero els que no s' han quedat en terra ja venen; no tardará en ser el tren aquí.

¿Es á dir, que n' han quedat en terra?

—Si.

—¿Pero com s' ho farán els que havíen d' anar cap á Vich ó cap á Barcelona? ¿Qui 'ls indemnisa dels perjudicis? ¿Es que no hi ha homes á les estacions? ¿Es que no mes hi ha màquines que no pensen? ¿Que no ho sabia el gefe de Caldes que avuy es la Capvuitada del Aplech y de consegüent que caldría aparrellar mes material?

—¿Y á mi que me cuenta V?

Per fi, ve'l tren de Caldes, llevant bufechs y trayent espurnes de foch pels caixals.

¿Ve 'l tren de Caldes? Cops de campana, cops de pitos y tren que va cap á Vich, en marxa!

Arriva el tren de Caldes, ab gent atapada per tot arreu, á mes no poguer. Els vagons de mercaderies, plens.... de gent. Hi ha qui fa el bé, qui fa el bou; la majoria no está per brochs y encara el tren no es ben parat, que ja l' ha deixat una multitud de gent, que corre adelerada buscant els uns el tren de Barcelona, altres el de Vich.!

—¿El tren de Vich? Se las largó, diu un empleat graciós.

—¡Pero si jo tinch d' anar á Ayguafredal!

—¡Nosaltres á Vich! exclama desesperat un pare de numerosa familia.

—Donchs si no hi van ab *tomovil*, fa un gamarús, lo que es avuy poch hi anirán.

—¡Pero si tením bitllet pres á Caldes!.... ¡Com ens ho farém Mare de Deu!

— Aném á veure el gefe. El llibre de reclamacions.... Els diaris ne parlarán... exclamen els d' un grupus, á cada punt mes numerós.

—Señores, estamos de maniobras y lo primero es lo primero, contesta el gefe devant del xafech d' impropis que li cauen á demunt. Eh! señores, despejar, paso libre!...

¡Catatrach, catatroch, catatruch!, feyen els vagons llevant ab furia per les màquines els uns contra 'ls altres, en dos ó tres indrets de les vies.

Els viatjers procedents de Caldes, quant podien arribar sans y salvos al andén, se consideraven fora de perill, Pero no n' hi havia prou de guanyar terra ferma: el marit buscava á la esposa; aquesta á la dida ab la criatura; la quitxalla cridava desesperadament. A una dona, una empenta, li feya caure per terra el cistell; un senyor, se disputava ab un altre perquè li havia donat un cop de maleta; els que anaven solts y lliures, s' obríen pas brutalment. Dues ó tres centes persones volien ser les primeres de trobar lloch al tren que s' espejava pera marxar á Barcelona; pero 'l tren havia arribat á Mollet, ja ple del tot. ¿Ahont s' enquibiría tanta gent?

—¡Que enganxin mes vagons! ¡Aquí no hi cap ni una agulla! ¡Vinga el llibre de reclamacions!

—Señores, depreisa, depreisa, á subir, que el tren va á partir, deya el gefe, corrent d' un cantó á l' altre, com esperitat, ab un llantió á la ma, a proposit pera anar á buscar cargols.

¡Catrach, catroch, catruch! feyen els vagons del tren d' anar á Barcelona, á cada cop de pito del gefe, fent perdre l' equilibri als que estaven drets á dintre ó al estreb.